

Ismerős arcok (2)

Pintér Tiborné, Erzsike

A huszadik század emberi kapcsolatainak egyik fókuszja a posta. Ki, mikor és hányszor áll valamelyik üvegablak előtt, esetleges, de az itt megfordulóknak Erzsike, azaz Pintér Tiborné bizonyosan ismerős arc.

– Tizenöt éve vagyok a postán Tárnokon. Korábban a kereskedelemben dolgoztam. Mivel megvolt az érettségim, „mindössze” 3-4 évig tartó tanfolyamokat végeztem el, s ma már postatiszt vagyok.

A postán van felvételi, pénztári, hírlap és főpénztári munkahely. Pintér Tiborné mindegyiket megismerte, legközelebb a pénzügyi munka áll hozzá. Napjainkban a postai csapat vezetője, de mégis sűrűn találkozunk vele. A tárnokiak hol itt, hol ott látják feltűnni. Helyettesít, segít, magyaráz. Beszélgetésünk közben is kiszaladt, s halom, amint a formanyomtatvány rejtelseibe igyekszik beavatni a tanácstalan ügyfelet.

– Most éppen a gyakorlatban magyaráztam a postai rendtartás számunkra, dolgozókra és az ügyfél számára is egyaránt kötelező érdekvédelmet. A postai szolgáltatás hitelét naponta erősítjük azzal, hogy vigyázunk, sehol ne történjen küldemény jogtalan továbbítása, illetve kifizetése. Az más kérdés, hogy az érdekelt nem mindig érti meg. Például nagyobb összeg kifizetéséhez meghatalmazás kell, harmincezer forint felett még a házastársról is. Gondolja meg, mennyi azonos nevű ember él. Egy fontos levélnél elég egyetlen tévedés, vagy csere: nem szabad hibáznunk. Nagy figyelmet igénylő munka ez, s úgy kell végezni, hogy szolgálat legyen. Tanácsot adni a legelemibb kötelességnek tartom. Az expressz küldemény díja elég borsos. Megkérdezzük mennyire sürgős, segítünk kiválasztani a legjobb megoldást.

Hogyan látnak minket a postán, milyenek vagyunk, amikor ügyeinket intézzük?

– A sokszor jellemző túlfeszítettség nálunk nem érezhető. Az emberek türelmesek. Magam részéről, s ezt tanácsolom a kollégáimnak is, szeretem az embereket. Akik hozzánk fordulnak, szükségük van rájuk. Naponta többszázszor fordulnak meg egy-egy ablaknál. A jó munka nem azt jelenti, hogy sokat kell várni. Ismerjük a forgalom alakulását. Pénzküldemények a hó elején, telefonszámla befizetés a hó második felében jelent csúcsforgalmat. Az értékpapírral kapcsolatos szolgáltatás az eltérő lekötések miatt nem tervezhető, de tény, hogy magas kamatok miatt egyre népszerűbb. Legnehezebb nap a hétfő és a péntek. No persze az ünnepek is embert próbáló időszakok. De vonatkozik ez a hat kézbesítőnkre is. Napi 40-50 kiló küldeménnyel, télen az eltakarítatlan járdán, olykor kutya- veszélyek között komoly fizikai megterhelést jelent.

Eszembe jut gyerekkori élményem. Bérházban laktam, s az egyik lakónak pulija volt. Ez pedig nemhogy a postást nem szerette, de a bedobott levelet is szétépte.

– Nálunk is előfordul kézbesíthetetlen küldemény. Ezt megőrizzük. A letéti munkatársunk egyben a hírlapok gazdája. Itt fontos az ajánlás, a személyes ismerettség. Legnépszerűbb a rádió-tévé újság, de kedvelik a könnyű szórakoztató lapokat és rejtvényeket is.

Arra a kérdésemre, hogy mennyire ismeri meg az embereket, megtudom, hogy Erzsike szinte második alkalommal ismerősként néz az ügyfélre. Bizony itt a jó arcmemória előnyt jelent. Minden családban akad egy „ügyintéző”, így bár mindig akad ritka vendég,

Látogatóban Piroska néninél

Bartsch Piroska februárban töltötte be 85. évét. Amikor meglátogattam éppen egy tanítványával foglalkozott, mert aki tanításra teszi fel életét, az képtelen abbahagyni.

– 1950-ben kerültem ide tanítónak, akkoriban úgy mondták ez volt az egyetlen üres állás. Leköltöztünk édesanyámmal és testvéremmel Tárnokra. Afalusi iskolában az I-IV. osztályosokat bízták rám. Nagy öröm volt a nyíladozó értelmet pallérozni, tanítani a betűvetést és olvasást. Kollégáim mondták örömmel, hogy az ötödikben átvenni az osztályt. Tizenhét évig tartott a boldogság. Általában 38-40 fős osztályaim voltak. Ha testvéremmel végimentem az utcán, mindig megjegyezte: neked állandóan köszönnek...

Ez ma sincs másképpen, csakhát a gyerekek felnőttek és Piroska néni már nem igen ismeri meg őket. 1967-ben nyugdíjazták. Kellott másnak a hely. Fél évig kisegített a telek-könyvi hivatalban, aztán a falu népe visszakövetelte a régi tanító nénit. Nyugdlasként még 23 évet tanított. A negyven év alatt közel 2000 nebuló került ki a keze alól.

– Az volt a módszerem, hogy aki jó, azt megdicsérem, s ettől a többiek is jobban igyekeztek. A széprás nem művészet. Arra tanítottam őket, hogy a tiszteletet mindenkinek meg kell adni, ez Édesapám bölcs intelve volt. Az más kérdés, hogy kinek mire van képessége. Biztos hihetetlen, engem sakkban nem igen tudtak megverni. Képzeld az első világháború után gyerekvonattal Hollandiába utaztam. Rotterdami házigazdán leült sakkozni a kilenc éves kislánnyal, igazán nem tehetek róla, de megmattoltam.

Piroska néni olyan családcentrikus nevelést kapott, aminek nagy hasznát vette a viharos történelmi időkben. Soha nem tudja ezt elfelejteni és a köszönet sajátos jele, hogy minden hónapban hajnali vonattal indul, hogy a temetőben pihenő családtagjainak virágot vigyen. Tárnok-Kispest-Sopron oda-vissza nem kis út! Egész életében a szépséget kereste. Ezt bizonyítják a szoba- konyhas lakásban látható festmények, melynek jórészt ő festette. Virágcsendéletek, szelld tájak, Tárnok Fő utcája. Az ott lakók mind felismerik saját házukat. 1971-ből emléklapot őriz egy érdi kiállításról. Ám arra sokkal büszkébb, hogy tanítványai, gyermekek rajzain is hamar helyre kerülnek az arányok.

– 1991-ben másodszor mentem nyugdíjba, persze csak az első 17 év után kapok nyugdíjat. Mire kifizettem a rezsit, éppen hogy krumplilevesre futja. Reggel hatkor kelek, semmire nem érek ár, hiszen ebben a korban is rendnek kell lenni a házban és a kiskertben egyaránt. Még most is aktívnak érzem magam, például tanítok németet és angolt. No nem pénzért, cserében segítenek nekem.

Egy nyugdíjas szülkreszabott élettere is lehet derűs. Piroska néni kedvenc virága a rózsa. Nem tud elmenni koldus mellett, hogy ne segítsen azon, aki feléje nyújtja kezét. Sokan tanultak tőle Tárnokon és okulhatunk életéből ma is: aki adni tud – az boldog ember.

betérő idegen, mégis amolyan családias a légkör. Akad-e panasz? A válasz meglep, valahogy nem szotkunk hozzá az élet egyéb területén: „az ügyfélnek van igaza, ebből kell kiindulni”. A csendes megállapítás túlnő a posta épületén. Pintérné naponta gyakorolja a sokat hirdetett módszert: elfogadni egymást. Jómagam címkét is ragasztok rá: tegyük ezt mindig expressz, s ahogy illik ajánlva.